

Ina Mathe-Bucșă

MI-E DOR DE TINE

**

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2021

Mă luam cu munca, cu grijile, cu problemele vieții mele și uitam de mine. Timpul trecea ca un vis și eu îmi doream în fiecare secundă în adâncul sufletului meu un semn de la omul vieții mele.

Era 2 martie.

– Te-am sunat să-ți doresc o săptămână bună, iar primăvara aceasta să vă aducă numai bucurii. Poate nu mă crezi, dar de atâtea ori îmi simt sufletul copleșit de dor și de dragoste pentru tine. Nu se poate ca trăirile acestea ale mele, atât de profunde, să nu ajungă până la tine să nu-ți dea un semn, că aici, nu prea departe, există un om care te iubește și căruia-i este dor.

– E oare adevărat?

– Da. Și vreau să te văd. O să vin într-o dimineață. Dau telefon la serviciu și le spun că întârzii.

Aveam o săptămână foarte grea. Pe lângă programul meu obișnuit, foarte încărcat, într-o zi aveam consiliu, iar în alta lecție deschisă. Mă rugam la Dumnezeu să nu aibă timp.

Peste două zile m-a sunat:

– Ce faci tu, iubire?

– Ce să fac... Ceea ce știi tu.

– Da, știi. Când ești tu singură-singurică acasă, ca să vin și eu să te văd?

- Chiar nu știu...
  - Apropo, ți-am dat telefonul meu? Ți-l mai dau o dată. Sună-mă când ți-e dor și cheamă-mă.
  - Dacă ar fi după mine...
  - M-ai suna mereu...
  - Telefonul e direct?
  - Nu. Prin secretară. Suni și te recomanzi: Sunt doamna Ionescu de la Oficiul Concurenței. Când vrei tu. Eu pot veni oricând la tine, chiar și azi.
  - Azi am consiliu la 10.
  - Bine, vezi tu cum faci să mă suni și să mă chemi, dragostea mea.
- N-am putut să zic nimic. O fată intrase, alta pleca.
- Îți mulțumesc pentru telefon și că nu m-ai uitat.
  - Cum să te uit? M-am gândit mult la tine zilele astea.

L-am sunat a doua zi pe la 11.

- Alo?
- Da, vă rog. Cu cine doriți? m-a întrebat secretara.
- Sunt Ionescu, de la Oficiul Concurenței. Aș dori să vorbesc cu domnul director economic Mircea Stoica.

Mi-a făcut legătura.

- Sărut mâna, doamnă, a zis el protocolar.
- Domnule director, puteți veni la noi pe la ora 14.
- Bineînțeles. Cu toată plăcerea, doamnă. Sărut mâna. Ce mult m-am bucurat când m-ai sunat. Nu mai aveam răbdare să treacă timpul, să vin mai repede la tine.

Când a venit el, eu tocmai mestecam o mămăligă pentru Bianca. (La noi în casă, mămăliga are trecere!)

- Cu tine trăiesc ce n-am trăit niciodată cu nicio femeie. Să nu mă uiți și să mă cauți. Voi fi foarte fericit. Am alergat, pur și simplu, la tine. Îți mulțumesc lui Dumnezeu că te-a creat și mi te-a dat mie. Deși sunt un păcătos.

Mereu te visez. Iar când mă trezesc și nu ești lângă mine, dorul este și mai mare. Eu nu te pot uita pentru că faci parte din mine, pentru că îmi curgi prin vene odată cu sângele meu și te împrăștii în mine odată cu aerul pe care îl inspir.

Norocul meu era că acum, odată cu evoluția tehnologiei, aveam telefon cu robot.

Nu-și putea ține promisiunile, era și el foarte ocupat: „Îmi pare rău. Nu pot veni. Sunt la Directorul General, discutăm bugetul.”

Lunea următoare, când am ajuns acasă, telefonul licărea. Aveam un mesaj „Sărut mâna, Daria. Te-am căutat”. Robotul indica și ora: 15:15.

Dimineața, după o noapte în care nu prea dormisem (adesea visam și lecțiile de la atâtea meditații) mi-a adus Beatrice telefonul.

– Ai ascultat mesajul? N-am putut să vorbesc mai mult. La noi telefoanele nu funcționează de o săptămână. S-a rupt un cablu.

– De aceea suna mereu ocupat, când am apelat eu.

– Așa este. Ce-ai mai făcut tu?

– Am muncit și am așteptat să mă suni...

– Și mie mi-a fost dor de tine. Cum ai programul azi? Vreau să te văd.

– Am niște meditații.

– Până la ce oră?

– Până la 11.

– Perfect, la 11 voi fi la tine.

A venit punctual și cu fața luminată de bucurie ca întotdeauna.

– Ce faci tu, femeia mea minunată. M-a luat în brațe. Niciunul dintre noi nu realiza că el era cu haina de piele pe el, cu diplomatul și cu o sacoșă în mână.

– Minunea mea, comoara mea. Tu ești o minune și e o minune faptul că ne-am întâlnit. Și că Dumnezeu a vrut să ne întâlnim.

Ceea ce este extraordinar e că în acești ani, relația noastră a evoluat, a ajuns la o deplinătate care îmi captează simțămintele, care s-a așezat statornic în sufletul meu și fără de care n-aș putea trăi.

Doamne, sunt atât de bogat, am lângă mine o comoară de dragoste!

Îmi spunea totul despre el, simțea nevoia să mi se destăinuie cu toate problemele lui și nu realiza cât de mult mă dureau unele destăinuiri:

– Ți-am spus de apartament? Am cumpărat un apartament cu două camere, tot în Drumul Taberei, lângă Policlinică, pe strada Pravăț. Am dat pe el 110 milioane. Îi fac lui Alex testament pentru ½ din el.

– Dar cu garsoniera ei ce faceți?

– Am închiriat-o pe valută unui albanez, căruia i-am făcut eu niște expertize.

Îmi spunea totul despre viața lui cu Mimi. Mă durea, evident, dar nu avea sens să mă mai gândesc la asta. Din clipa când ea nu acceptase să se despartă de el, când rămăsese în casa lor și toată lumea o știa acolo („alea jacta est” – zarurile fuseseră aruncate) nu mai exista cale de întoarcere pentru el, dar nici pentru mine, dacă-l iubeam. Trebuia să accept totul.

Avusesem și eu odată un soț, o casă, o mașină. Dar pentru că eram nefericită cu el, toate astea nu însemnau nimic. Acum nu aveam o casă în care să stau cu Mircea, nu aveam o mașină în care să mă plimb cu el, dar aveam un bărbat care mă făcea fericită.

Odată îi spuneam.

– Mircea, dacă nu te-aș fi cunoscut, aș fi trăit degeaba.

– Și eu la fel. Cu tine trăiesc cele mai minunate clipe din viața mea, pe care n-am crezut că le voi trăi vreodată. De fiecare dată când sunt cu tine, descopăr o femeie și mai minunată. Ai o carapace pe care numai eu știu să o deschid. Am cheița ei.

– Care?

– Dragostea.

Când intrase în camera „noastră”, pusese telefonul pe masă:

– Știi, mi-au dat celular. Toți ceilalți directori aveau (era un Ericsson). Costa 6 milioane.

– Cât ești de important...

– Și acum nu mai am niciun motiv să nu te pot suna când o să-mi fie dor.

– Și o să-ți fie?

– Fricoaso! Dar numai de tine îmi este dor.

– Știi, Alex a fost la Arad. Face afaceri cu telefoane mobile. Se descurcă.

Așa făceam și eu.

– Ți-am spus mereu că ai un băiat minunat. Mă bucur că s-a reabilitat în ochii tăi.

Pe 26 martie 1968 am împlinit 54 de ani. Și eram îndrăgostită ca la 20 de ani. Poate chiar mai rău. De un bărbat de 62 de ani.

Ce diferită e vârsta pentru fiecare om sau ce diferit e felul de a privi o anumită vârstă. Vorbeam cu cineva în tramvai. Se plângea că i-a murit tatăl:

– Câți ani avea?

– 61.

Iar eu iubesc un bărbat de 62 de ani și mi se pare atât de tânăr!

Femeia respectivă îmi spunea mai departe povestea ei tristă:

- Bărbatul meu e alcoolic. De zece ani e impotent.
- Și el câți ani are?
- 40.

Viața e plină de ciudățenii și de tragedii.

Era ziua mea, dar nu doream să mă sune Mircea. În fond, nu aveam ce sărbători. Mai îmbătrânisem cu un an.

Acasă nu făcusem nicio pregătire. Beatrice postea, Bianca voia mămăligă cu brânză și cu ouă. Am cumpărat pe furiș o sticlă de coca-cola, pentru că Bianca nu mă lasă să cheltuiesc banii, ca să strângem să luăm o mașină de spălat automată de peste patru milioane.

Seara a venit pe la noi Robert, prietenul lui Beatrice. Am fost șocată s-o aud pe aceasta spunându-i lui Robert (pe care, până acum îl adora, nu avea nimeni voie să spună un cuvânt contra lui) că între ei nu mai e nimic, deoarece o neglijează și nu iese cu ea nicăieri (e adevărat că mama lui Robert nu-i permite să întârzie acasă după ora 8 și n-am înțeles de ce făcea ea asta și de ce o ascultă el). Eu mă pregăteam de nuntă (voiam să-i strâng vreo două milioane), iar Beatrice a spus că ar fi mai bine să plece și să nu mai vină pe la noi, pentru că ea nu se va căsători niciodată cu el.

A doua zi, târziu, m-a sunat pe la ora 18:

- Sărut mâna și la mulți ani pentru ieri. N-am putut să te sun. M-a luat directorul firmei la Craiova să ridicăm o mașină. N-am putut să te sun de pe celular de acolo. Îți transmit acum toate urările de bine, sănătate și bucurie.

- Ce faci tu?
- Pe acasă.